

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅλοι ὅσοι λάβαμε τό Βάπτισμα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί πιστεύουμε Ὁρθόδοξα εἴμαστε πλήρη μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, δηλ. τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού ἔχει κεφαλή τόν ἴδιο τόν Θεάνθρωπο Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Διά τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος λάβαμε τήν Σφραγίδα τῆς Δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί διά τῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐνωμόμαστε μέ τόν Χριστό καί γινόμαστε μέλη τοῦ Σώματός Του.

Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μόνο στήν ὁποία ἐνωμόμαστε μέ τόν Ἀληθινό Θεό καί μόνο μέσα στήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά σωθεῖ, ἀποκηρύττουμε καί ἀπορρίπτουμε δημόσια τίς ποικίλες αἵρέσεις, οἱ ὁποῖες μόλυναν ἀρκετά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση δέν βλάπτει μόνο ἐκεῖνον, πού πιστεύει σ' αὐτήν, ἀλλά καί τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐφόσον ἐκεῖνοι, πού ἔχουν αἰρετικό φρόνημα στήν Ἐκκλησία, διακηρύττουν τήν αἵρεση καί στά ὑπόλοιπα μέλη λόγω καί ἔργω, διασκορπίζοντας ἔτσι τό μικρόβιο τῆς αἵρέσεως σ' ὁλόκληρο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση, ὅταν διακηρύττεται ἀπό ἐπίσκοπο ἢ ἱερέα, βλάπτει καί τούς πιστούς. Ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νά φροντίζει, ὥστε τά μέλη τοῦ ποιμνίου του νά μήν διδάσκουν αἵρέσεις. Ἄν οἱ ἠθικές ἀμαρτίες χωρίζουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἀκόμη περισσότερο ἡ αἵρεση. Τό καθῆκον τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς Ἀληθείας, ἐφόσον ἡ ἀγιότης συνδέεται ὀργανικά μέ τήν Ἀλήθεια¹. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή. Ἡ αἵρεση εἶναι ψέμα καί βλασφημία ἐναντίον τοῦ σαρκαμένου Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ αἵρεση δημιουργεῖται ὡς πνευματική πλάνη καί διαμορφώνεται ὡς ἰδεολογία,

¹ Ἀγίασον αὐτούς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι, Ἰω. 17, 17.

² Ρωμ. 12, 4-6.

³ Α' Κορ. 12, 21-22.

⁴ Α' Κορ. 12, 26-27.

⁵ Ἰω. 15, 26.

πού έναντιώνεται στην Αλήθεια, μηδενίζοντας τή δυνατότητα αγιότητας καί σωτηρίας.

Όπως μιά αρρώστια δέν βλάπτει μόνο τό αρρωστο ὄργανο, ἀλλά ὀλόκληρο τόν ὄργανισμό, μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡ αἵρεση, ἐφόσον δηλητηριάζει κάποια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, προκαλεῖ πόνο σέ ὀλόκληρο τό σῶμα τῆς καί τό βλάπτει. Γι'αὐτόν τόν λόγο, κάθε φορά πού ἐμφανίζοταν μία αἵρεση, ἡ ὁποία ἀπειλοῦσε τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, συνέρχονταν Οἰκουμενικές καί Τοπικές Σύνοδοι, πού ἀναθεμάτιζαν καί τήν αἵρεση καί τούς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι τήν ὑπεράσπιζαν. Μέ τόν τρόπο αὐτόν, ἀπέκοπταν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τήν αἰρετική διδασκαλία καί αὐτούς, πού τήν προωθοῦσαν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, λέγει : *«καθάπερ γὰρ ἐν ἐνὶ σώματι πολλὰ μέλη ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν, οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σώμα ἔσμεν ἐν Χριστῷ, τὸ δὲ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη. ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητεῖαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως»*. Καί στήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή : *«οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· χρειάν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· χρειάν ὑμῶν οὐκ ἔχω· ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν ἀναγκαῖά ἐστι»*, ἐπισημαίνοντας ἀκολούθως ὅτι *«εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη. Ὑμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»*.

Ἐχοντας ὑπ'ὄψιν μας ὅτι μέχρι σήμερα δέν συνῆλθαν Τοπικές Σύνοδοι, γιὰ νά καταδικάσουν ἐκείνους, πού παραβιάζουν ἐδῶ καί ἕνα περίπου αἰῶνα τόσο τούς Ἀποστολικούς Κανόνες, ὅσο καί τίς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, ἐμεῖς, ὡς ζωντανά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπορρίπτουμε καί ἀποστασιοποιούμεστε ἀπὸ ὅλες τίς πράξεις, τίς ὁποῖες καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία, δηλ. :

- τίς συμπροσευχές μέ τούς αἰρετικούς, ὅπως τὴν λεγομένη «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», τούς «ἐσπερινούς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν» καί ἄλλες παρόμοιες ἐκδηλώσεις, πού λαμβάνουν χώρα σέ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, κατὰ τὴν «ἐβδομάδα προσευχῆς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν», στίς ὁποῖες προσκαλοῦνται αἰρετικοί νά κηρύξουν ἀπὸ τό Ἱερό καί Φοβερό Ὁρθόδοξο Βῆμα, ὅπου θυσιάζεται Χριστός ὁ Θεός,

- τὴν συμμετοχὴ σέ συγκρητιστικές διαθρησκευτικές καί διαχριστιανικές συναντήσεις, στίς ὁποῖες οἱ συμμετέχοντες προβαίνουν σέ συγκρητιστικές συμβολικές πράξεις καί γίνονται συμπροσευχές μέ

τούς αίρετικούς.

Αποκηρύττουμε ως αίρεση και απορρίπτουμε τόν Οικουμενισμό υπό όλες τις μορφές του :

α'. τήν παρουσία τών Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τών Ἐκκλησιῶν»,

β'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ μόνο ἓνα μέρος τῆς Ἐκκλησίας,

γ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ὅλες οἱ χριστιανικές ὁμολογίες εἶναι κλάδοι τῆς Μιάς Ἐκκλησίας,

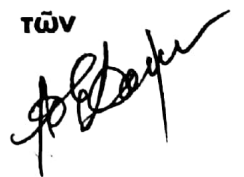
δ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μία Ἐκκλησία μεταξύ πολλῶν ἄλλων «οἰκογενειῶν Ἐκκλησιῶν», οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν μαζί τήν Μία Ἐκκλησία,

ε'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθεῖ. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, εἶναι Μία καί Μοναδική, ἐπειδή ἡ Κεφαλή της εἶναι Μία, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται διά τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς διοικήσεως καί διά τῆς ὑπακοῆς τῶν πιστῶν στήν ἱεραρχία της, ἐφ' ὅσον ἡ ἱεραρχία διατηρεῖ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως.

στ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία εἶναι «διηρημένη σέ χριστιανικές ὁμολογίες», καί ὅτι τώρα ἐμεῖς, ὡς δῆθεν «νέοι πατέρες», θά πρέπει νά «ἐπανεύρουμε τήν ἐνότητά της» διά τοῦ «δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ», μέ τό νά ἀποδεχτοῦμε δηλ. ὡς βάση τῆς ἐνώσεως τῶν ὀρθοδόξων μέ τίς αἱρέσεις μία μινιμαλιστική πίστη, δηλ. μόνο τήν πίστη στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς Σαρκωμένο Θεό καί Σωτήρα, παραβλέποντας ὅλα τά ὑπόλοιπα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης τῆς μυστηριακῆς ἱερωσύνης, τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τῆς ἀκτίστου Χάριτος, τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων κλπ.

ζ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει μία «ἀόρατη ἐνότητα» τῆς Ἐκκλησίας, μέσω τῆς κοινῆς πίστεως στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς Κύριο καί Σωτήρα, καί ὅτι αὐτήν (τήν «ἀόρατη ἐνότητα») θά ἀκολουθήσει μία «όρατή ἐνότητα», ἡ ὁποία θά ἐκπληρωθεῖ διά τῆς ἐνώσεως τῶν «ὁμολογιῶν» (ἐνότης ἐν τῇ ποικιλία τῶν δογμάτων καί παραδόσεων).

η'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία ἀρκεῖ νά πιστεῦει κανεῖς στήν Ἁγία Τριάδα καί στόν Κύριο Ἰησοῦ, ὡς Θεό καί Σωτήρα, γιά νά ἀνήκει στήν Ἐκκλησία. Δηλ. ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς σύναξη ὄλων τῶν χριστιανικῶν «ὁμολογιῶν».

θ'. τήν αἵρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἡ αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι «ἀδελφές ἐκκλησίες» καί «οἱ δύο πνεύμονες», μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Μία Ἐκκλησία.

ι'. τήν αἵρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ δέν ὑπάρχει καμία δογματική διαφορά, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ μόνη διαφορά εἶναι τό παγκόσμιο πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ «πάπα» Ρώμης ἐπί τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας.

ια'. τίς ἀνορθόδοξες συμφωνίες, τίς ὁποῖες ὑπέγραψαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό πλαίσιο τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου. Στό σημεῖο αὐτό θέλουμε νά τονίσουμε ὅτι δέν εἴμαστε ἐναντίον τοῦ διαλόγου, μέ τήν προϋπόθεση, ὅμως, ὅτι αὐτός διεξάγεται μέ ὀρθόδοξες βάσεις καί ἔχει ὡς σκοπό τήν ἐπιστροφή τῶν αἰρετικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διά τῆς κατηχήσεως, τῆς ἀποκηρύξεως τῆς αἰρέσεώς τους καί τῶν ἱερῶν μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

ιγ'. τήν συμφωνία τοῦ Μπαλαμάντ, βάσει τῆς ὁποίας οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδέχτηκαν ἕνα νέο εἶδος Οὐνίας καί ἀναγνώρισαν τά ψευδῆ Μυστήρια τῶν αἰρετικῶν Παπικῶν. Ἡ ἐν λόγω συμφωνία ἀπορρίφθηκε ἀπό τούς ἐκπρόσωπους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού συνήλθαν στή Baltimore τό 2000.

ιδ'. τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ἡ αἵρεση τοῦ *Filioque* (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «καί ἀπό τόν Υἱό») εἶναι μόνο μία ἀπλή παρεξήγηση ὄρων, καί ὄχι μία ἀλλοίωση τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό ὁποῖο μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Θεός διά τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ⁵.

ιε'. τήν λεγομένη «ἄρση τῶν ἀναθεμάτων» μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, ἀλλά καί τῶν μονοφυσιτῶν, μονοθελητῶν καί μονοενεργητῶν, τά ὁποία ἀπήγγειλαν οἱ Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἕνα δογματικό ἀνάθεμα δέν ἀκυρώνεται κατά μαγικό τρόπο, ἄν δέν ἐκλείψουν πρῶτα οἱ λόγοι τοῦ ἀναθεματισμοῦ.

ιστ'. τήν αἵρεση, κατά τήν ὁποία ὑπάρχει σωτήρια Χάρις καί ἐκτός τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅτι ὑπάρχει ἔγκυρο βάπτισμα καί ἐνεργοῦσα Χάρις τῆς ἱερωσύνης καί ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅμως, καθῶς εἶναι γνωστόν, ἡ ἀπλή ἱστορική καί τυπική ὑπαρξη μιᾶς διαδοχῆς ἀπό τούς Ἀποστόλους ἕως σήμερα καί ἡ ἀπλή ἐκφώνηση μιᾶς φόρμουλας τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν ἐπικυρώνει τά «μυστήρια» τῶν αἰρετικῶν.

ιζ'. τήν αίρεση, κατά τήν ὁποία δέν εἶναι δυνατόν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες νά εἶναι ἐπίκαιροι στίς ἡμέρες μας, ἡ ὁποία (αἵρεση) ἀρνεῖται στήν οὐσία τήν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς Ἅγιους καί Θεοφόρους Πατέρες τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί, ἀκολούθως, τήν ἴδια τήν συνέχεια τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ὡς Θεανθρωπίνου θεσμοῦ.

ιθ'. τήν αίρεση, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι δέν γνωρίζουμε ποιὰ εἶναι τά ὄρια μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς αἰρέσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅλη ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ἐνσωματωμένη σέ μία «ἀόρατη Ἐκκλησία». Κατά τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἱστορική, ὀρατή Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κατέχει τήν ἀποστολική διαδοχή καί διατηρεῖ τήν Ὁρθή Πίστη, δηλ. τά δόγματα, τά ὁποία διατυπώθηκαν στίς Ἅγιες καί Οἰκουμενικές Συνόδους, καί τά ἀναθέματα, πού ὀριοθετοῦν τήν δογματική Ἀλήθεια ἀπό τό αἰρετικό ψέμα, καί τήν μεταδίδει ἕως συντελείας τῶν αἰῶνων. Αὐτή ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη.

ιθ'. τήν αίρεση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία καί οἱ αἰρετικοί ἐνσωματώνονται κατά κάποιον τρόπο στήν Ἐκκλησία.

κα'. τήν μετατροπή τῆς οἰκονομίας σέ δόγμα καί κανόνα. Σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ πρὸς καιρόν παρέκκλιση ἀπό τήν ἀκριβεία, τόν κανόνα τῆς πίστεως, λόγω τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν σέ ἐξαιρετικές περιστάσεις, ἔχοντας ὡς σκοπό τήν ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων στήν ὀρθή πίστη, παρά τά ἀντικειμενικά ἐμπόδια. Ἡ οἰκονομία ἐφαρμόζεται μόνο σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις, προκειμένου νά ἐκπληρωθεῖ ἕνας καλός σκοπός σέ δυσμενεῖς καταστάσεις. Ἐφόσον, ὅμως, ἐκλείψουν οἱ ἐξαιρετικές περιστάσεις, ἡ συνέχιση τῆς ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας διασαλεύει καί καταστρατηγεῖ τήν κανονική τάξη, καί μ' αὐτόν τόν τρόπο δέν συνιστᾷ σοφή προσαρμογή, ἀλλά περιφρόνηση τῶν ἱερῶν θεσμῶν, καί ἐπομένως ὀδηγεῖ στήν περιφρόνηση τῆς Ὁρθοδοξίας.

κβ'. τοὺς λεγομένους «μικτοὺς γάμους» μεταξύ ὀρθοδόξων καί ἑτεροδόξων, ἐπειδὴ δέν δύνανται νά ἐνωθοῦν τά ἀντίθετα, δεδομένου ὅτι ἡ βασική προϋπόθεση τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου εἶναι ἡ κοινή ὀρθόδοξη πίστη τῶν ὑποψηφίων νεονύμφων, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νά εἶναι βαπτισμένοι κλπ. Τό μυστήριον τοῦ Γάμου εἶναι τό μυστήριον τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνώσεως βάσει τῆς ὀρθῆς πίστεως. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἰσχύσει τό μυστήριον μόνο γιά ἕνα μέλος τοῦ ζευγαριοῦ, δηλ. γιά τό ὀρθόδοξο. Γι'αὐτόν τόν λόγο, ὁ μικτός γάμος καθίσταται ἄκυρος καί ἀνυπόστατος καί συνάμα συνιστᾷ συμπροσευχή μέ τοὺς ἑτεροδόξους.

κγ'. τήν διεξαγωγήν τοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί αἰρέσεων μέ κριτήριον τὰς προτεσταντικὰς πλατφόρμας καί οὐχί

τήν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, τήν λεγομένην «ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν» καί τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν τοῦ ὄρου «ἐκκλησία» διά τούς αἰρετικούς, τόν Καταστατικόν Χάρτην τοῦ προτεσταντικοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»-αἵρέσεων καί τόν δογματικόν μινιμαλισμόν ὡς βάσιν τοῦ διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν αἵρέσεων, τήν «Δήλωσιν τοῦ Τορόντο» τοῦ 1950, σύμφωνα μέ τήν ὁποίαν i) ὑπάρχουσιν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκτός τῶν τειχῶν Αὐτῆς, ii) ὑπάρχει Ἐκκλησία ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί iii) τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περιεκτικώτερον ἔστιν ἢ τό ἀποτελεῖν μέλος τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας,

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι Οἰκουμενική, καί ὄχι οἰκουμενιστική, καί γι'αὐτόν τόν λόγο περιμένουμε ἀπό τά μέλη της νά ἐφαρμόζουν καί νά κηρύττουν τήν Ὁρθοδοξία σέ ὅλη τήν κτίση, φέρνοντας πολλούς ἀνθρώπους στήν Κιβωτό τῆς Σωτηρίας, πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καθῶς ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως. Γι'αὐτόν τόν λόγο ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό τίς θέσεις ὄλων ἐκείνων, πού διδάσκουν καί ἐφαρμόζουν τίς προαναφερθεῖσες αἵρέσεις, εἴτε διατυπωμένες σέ πανορθόδοξες καί τοπικές συνόδους, εἴτε διακηρυγμένες ἀπό πατριάρχες, ἱεράρχες, ἱερεῖς, διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστες, μοναχοῦς, μοναχές ἢ ἀπλοῦς πιστοῦς.

Επιπλήτουμε ἐκείνους πού δέν προσπαθοῦν νά διορθώσουν τούς ἀδελφούς τους, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν στήν οἰκουμενιστική πλάνη, υἱοθετώντας μιά παθητική, ἐφησυχαστική καί σιωπηλή στάση, τήν ὁποία ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς βλέπει ὡς τό τρίτο εἶδος ἀθείας, μετά τόν ἀθεϊσμό καί τήν αἵρεση.

Εὐχόμαστε ὑπέρ τῆς παρά τοῦ ἐν Τριάδι δοξαζομένου καί προσκυνουμένου Θεοῦ βοηθείας! Ἀμήν.

Ἐγραβα γινώσκων τὸν παρῶν κληρικόν, ὁμοίως
κατανοοῦμαι καὶ παρ' ὀρθοδόξου κληρικοῦ (ἐπιμαρτυ
ρῶν ἀνεπίσημην παθητικὴν καὶ ἐφαρμολογικὴν) καὶ
ἐπιμαρτυροῦμαι ἀποστῆναι μετ' ἐπιμαρτυροῦμαι τῶν κληρικῶν
δόξας ἀφαιροῦναι καὶ αὐτῶν ὀρθόδοξον καὶ παρῶν ὀρθόδοξον
καὶ τῶν ἐπιμαρτυροῦμαι κληρικῶν μου
Ἐπιμαρτυροῦμαι ἐπιμαρτυροῦμαι τῆς 26/1/2018
Γεώργιος Παπαδόπουλος